

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Un home, un destí (1)

La història. En algun indret de Dakota del Nord, USA, ara. Havent patit un greu accident en un festival de rodeig, el jove Brady Blackburn es recupera d'una intervenció al crani, al temps que vol tornar a cavalcar.

Les formes. Qui diu destí, diu somni. Que aquest home sigui un genet del mític Oest Americà ens situa en la frontera del western crepuscular, quan cowboys a l'atur es refugiaven dins els tancats dels espectacles de fira cavalcant toros i eugues salvatges. 'The Rider' (El Genet) s'acull al gènere d'il·lustres precedents com 'Hombres errantes' (1952) i 'Junior Bonner' (1972), és a dir, a mig camí de la crònica i l'èpica. 'The Rider' va més enllà. Que la cineasta-autora

relat esdevingui gairebé autèntic. L'adverbi 'gairebé' el poso entre cometes perquè ves a saber on comença la realitat i on acaba la ficció. Importa? Si no perdem de vista que el cinema és, per definició, manipulació al servei de l'emotivitat, alguna cosa haurem guanyat sobre qüestionar la famosa objectivitat. En la primera escena de 'The Rider' compartim imatges de les potes i els ulls d'un cavall, el coll convuls, esbufecs i espernegades que ens

remeten al malson del protagonista, qui rabent, s'incorpora al llit. Chloé Zhao avisa: tot el que escoltarem i veurem a partir d'aquí, fent-los nostres, són els anhels del genet del títol, gairebé una joguina trencada. Que miri de reconstruir-se és el quid apassionant que

ens espera. Demà en parlem.

El fons. Cal enfrontar-se al dolor sense por ni lamentacions.

La imatge. Brady traient-se ell sol els punts de sutura de l'operació, dutxant-se i calçant-se les botes.

La frase. 'Nunca dejes que el dolor pueda contigo' sosté l'amic tatuador. Consell fàcil de dir, difícil de fer.

La recomanació. Indispensable per als bons aficionats disposats a passar per la ITB filmica.

The Rider

Directora: Chloé Zhao. **Intèrprets:** Brady Jandreau, Lilly Jandreau, Tim Jandreau, Cat Clifford, Lane Scott, Tanner Langdeau. **USA, 2017. 102'.**

sigui l'asiàtica Chloé Zhao (Pequín, 1982) amb residència a Califòrnia, potser vindria a explicar l'esplèndida singularitat del film. Cal que vingui algú de fora de casa per observar amb lucidesa allò que, de tant quotidià, no sabem veure. Per altra banda, la Zhao ha congeniat documental i ficció, fent que els actors no-professionals protagonistes de la pel·lícula, s'interpretin a si mateixos. Una altra qüestió és que el